

ANNE K. JOY

Ana Duarte scrie la noua ei carte "Reguli de aur într-o relație cu un bărbat", însă curând își dă seama că lipsa ei de experiență cu bărbații, își spune cuvântul. Sara Tudor, prietena ei cea mai bună, îi demonstrează însă, nu de puține ori, că viața și relațiile, nu sunt chiar așa cum ea le scrie pe hârtie. După o ceartă dură pe subiectul "bărbați și dragoste", Ana decide să-și limpezească mintea, făcând o plimbare prin oraș. După ore de mers în neștire, într-un moment de neatenție, este aproape lovită de o mașină.

La volan se află nimeni altul decât Nick Adam. Începând din acest moment, destinele celor doi, Ana și Nick, vor fi aruncate în același carusel - unul al minciunii, al pericolului și al morții. Însă indiferent de misterul care roiește în jurul lor, între ei există încredere și implicit o dragoste nerecunoscută. Însă indiferent de acestea, un lucru este bine stabilit, chiar de la început - o relație fără obligații, fără responsabilități, fără promisiuni deșarte. Ceea ce au este prezentul.

Deși s-au întâlnit ca doi străini, destinele lor au fost unite cu ani în urmă. El nu este cine spune că este, iar ea nu este ceea ce pare. Amândoi ascund secrete cu care s-ar putea șoca reciproc. Când totul va ieși la iveală, vor avea curajul să rămână împreună?

ANNE K. JOY • DESCOPERĂ-MĂ!

DESCOPERĂ-MĂ!

ANNE K. JOY

DESCOPERĂ-MĂ!

Seria „Identități false”:
Descoperă-mă!, Ascunde-mă!, Recunoaște-mă!

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2015 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiere, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

Pentru cei care pun preț pe fapte
și nu pe vorbe,

CAPITOLUL 1

Pitești, România, Martie 2015

„Am nouăsprezece ani și m-am îndrăgostit de un fost profesor. Este cu cincisprezece ani mai în vârstă decât mine și vreau să cred că dragostea nu are vârstă. L-am cunoscut în primul an de liceu, iar dragostea a apărut treptat. De curând mi-a spus că și el răspunde sentimentelor mele cu aceeași intensitate și că este dispus să facă orice ca să fim împreună. Să îmi urmez dragostea sau să las trenul să treacă pe lângă mine?

Lia,”

„Dragă Lia, de regulă prefer să spun că e mai bine să regreti că ai făcut ceva interzis sau periculos, decât să te întrebi toată viața cum ar fi fost dacă ai fi riscat, apoi să regreti până la ultima suflare. Nu-mi place atitudinea fostului tău profesor și nu știu de ce nu pot să am încredere în el. Relațiile între două persoane cu diferență mare de vârstă, de cele mai multe ori sunt complicate. Aveți din ce în ce mai puține lucruri în comun, iar compromisul începe să dispară, motiv pentru care apar reproșurile, conflictele și inevitabila despărțire. Nu este o regulă, dar se întâmplă deseori. Eu l-aș refuza, dar întrebarea care contează este ce vrei tu să-i răspunzi. Accepți sau îl refuzi?

Anonima,”

DESCOPERĂ-MĂ!

În cameră s-a auzit soneria. Nu aștepta musafiri, dar singura care putea să vină din când în când pe neașteptate era Sara Tudor, prietena ei. A lăsat cartea din mână și a coborât oftând din patul ei mic.

Garsoniera în care locuia era atât de mică, încât nu avea nevoie de mai mult de patru secunde ca să străbată distanța până la ușă. Avea un dormitor, un hol mic, o baie și o bucătărie la fel de mici, dar și un balcon lung de șase metri, exact cât era garsoniera de lată.

S-a uitat pe vizor, timp în care soneria s-a auzit din nou. Era Sara. A răscuit încuietoarea ușii în sens invers acelor de ceasornic, a pus mâna pe clanță, a apăsat pe ea și a tras de ușă.

Din nou inima Sarei era distrusă, ceea ce pentru Ana însemna alte câteva ore pierdute în zadar. Sara avea să plângă și să se vaite de mizeriile pe care i le făcea iubitul ei, apoi avea să se întoarcă la el ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nu s-au salutat, dar nu pentru că Ana nu ar fi avut educație, ci pentru că era ultimul lucru de care prietena ei avea nevoie. Se vedea că plânsese mult, ochii fiindu-i roșii, iar rimelul căzut. Deși și-l ștersese, îi rămăseseră urme negre.

Nu a fost nevoie să-i spună să între, că Sara a și pășit pe hol, apoi a trecut în dormitorul Anei și s-a aruncat în pat, ținându-și genunchii la piept. Ana a rămas în urmă ca să închidă ușa, apoi a intrat în dormitor, rezemându-se de un perete.

— Lasă-mă să ghicesc, a spus cu ironie, te-a umplut de iubire și te-a înșelat.

Sara s-a uitat cu furie în ochii ei.

— Nu am nevoie de sarcasmul tău, i-a replicat printre suspine.

Ana a oftat. Trecuse prin situația asta de nenumărate ori și acceptase tot de atâtea ori ca Sara să îi plângă pe umăr, dar obosise să o asculte cum suferă.

— Nu te înțeleg! Dacă te face să suferi, de ce stai cu el? De ce îi permiți să se joace cu tine și de ce nu îi arăți că ești om, că ești femeie și nu cârpa lui? Nu ai obosit să fii o minge pe care el o aruncă, dar care se întorce la picioarele lui, chiar dacă nu mai este dorită?

Mereu o ascultase și uneori încetase să o mai judece, ca să nu o rănească mai mult decât o rănea iubitul ei. Însă uneri simțea că povestea acesteia de dragoste trecea peste orice limită și îi era cu neputință să o mai înțeleagă, să o accepte sau să o mai susțină pe Sara.

— Pentru că sunt fraieră, a spus ea în hohote de plâns. Pentru că indiferent că mă face să trec prin infernul ăsta, știu că este un bărbat bun și că mă iubește. Sunt singura femeie care contează pentru el, celelalte sunt niște simple jucării sexuale.

Și-a acoperit fața cu mâinile și a început să plângă mai tare. Se vedea cum umerii i se mișcau din cauza plânsului.

Ana se simțea vinovată pentru că o trata cu răceală. A tras aer în piept și și-a dezlipit spatele de peretele rece. S-a apropiat încet de prietena ei și s-a așezat alături. Apoi și-a pus mâna stângă peste umărul ei.

— Îmi pare rău, a murmurat, dar nu știu cum să te fac să înțelegi că te autodistrugi și lui nici măcar nu îi pasă. Știu că nu îți pasă de ceea ce îți spun, că nu mă crezi și că o să te întorci în genunchi la el, dar te înjosești și tipul nici nu merită o privire de-a ta.

A făcut o scurtă pauză, timp în care și-a îndreptat privirea spre geamul dinspre balcon.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Nici nu mai încape vorbă să verși milioane de lacrimi pentru el. Tu plângi, în timp ce el i-o trage unei târfe. Și totuși ai impresia că valorezi ceva mai mult pentru el.

Nu-i plăcea să își vadă prietena suferind, însă fusese alegerea ei. Încă dinainte să aibă o relație cu acel bărbat, Ana îi spusese Sarei să stea departe de el. Diferența de vârstă între ei era de douăzeci de ani, putând să îi fie fiică. Erau două generații care nu aveau nimic în comun. Nu se uitau la aceleași filme, nu ascultau aceeași muzică, nu aveau activități în comun ori aceleași gusturi culinare. Aveau dorințe diferite, alte așteptări de la viață și cu totul alte experiențe de viață. Și totuși, aveau o relație.

Arăta bine pentru vârsta lui de aproape patruzeci și cinci de ani, dar era un fustangiu cum rar întâlneai în rândul bărbaților. Ana auzise că toți bărbații calcă strâmb mai devreme sau mai târziu, dar iubitul Sarei făcea asta la tot pasul, cu oricine, oriunde și oricând. Sara îi spusese de nenumărate ori că îl iubește și că poate să treacă peste micul lui „viciu”, dar adevărul era că murea de gelozie și că își dorea fidelitatea lui. Ana îi spusese că nu o s-o obțină, nici în viața asta și nici în cele o mie care vor urma. Din punctul ei de vedere, Samuel Rus nu avea leac și punct. Era un tip imatur și nu putea să îl numească bărbat. Își mai spunea că dacă există vreo ființă care să-și dorească titulatura de bărbat, trebuia să învețe să se comporte ca unul.

— Ce a făcut de data asta?

A întrebat-o, nu pentru că ar fi putut să o intereseze ceva în legătură cu el, dar astfel putea să o determine pe Sara să-și ușureze sufletul.

Sara și-a lăsat mâinile să-i cadă pe lângă corp. S-a întins pe o parte și și-a strâns din nou picioarele la piept.

— Olivia...

Olivia Filip era nu doar fosta și actuala – din când în când – amantă a lui Samuel Rus, ci și șefa Sarei. Prin intermediul lui Sam, Sara se angajase într-una din farmaciile deținute de Olivia.

— Și unde este noutatea? a revenit Ana cu ironie. Poate într-o poziție nouă, pentru că nu e pentru prima dată când fac sex. Nu o să fie nici pentru ultima, a mai adăugat.

— Mă doare că o face cu ea și nu înțeleg de ce nu îi sunt de ajuns. Ce au altele și eu nu?

O înfuria că prietena ei nu putea să vadă situația din exterior, măcar pentru un moment, pentru a realiza în ce relație vicioasă continua să se implice. Nu era problema la ea, ci la acel bărbat malefic care de fiecare dată îi călca sentimentele în picioare. De câteva ori Sara luase taurul de un corn și încercase să plece, dar Sam îi spusese două fraze siropoase, determinând-o să nu facă un pas în plus. Ana își dăduse seama că prietena ei fusese confuză la început și că atunci judeca mai corect decât acum, doar că nu avusese suficient curaj să-l trimită la naiba. Acum i se părea imposibil să mai spere că o s-o facă vreodată, dar se îngrijora că la un moment dat ar putea ceda și ar lua o decizie tragică privind viața ei. Trebuia să-și salveze prietena, înainte ca Sam să o distrugă pe interior și să o împingă într-o prăpastie din care nu avea să mai iasă vreodată. Oricum plutea deasupra acelei prăpăstii și un singur lucru rămăsese să se întâmple... să se risipească și bucățița de nor pe care plutea.

— Tu ai totul, dar el nu are nimic. Nu înțelegi? Este frustrat că nu poate să fie bărbat și se urcă pe orice prinde.

— Dar este bărbat, i-a luat ea apărarea. Sexul este grozav între noi și nu cred că există un alt bărbat ca el.

Ana a oftat îndelung.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Mă îndoiesc, a spus sec. Chiar sunt convinsă că exagerezi. Într-o zi o să-ți dai seama cât de naivă ai fost în tot acest timp și o să regreti că te-ai înjosit, acceptând să stai la brațul unui monstru ca el.

S-a ridicat și a făcut câțiva pași prin cameră până a ajuns la geamul dormitorului.

— Nu te mai recunosc. Erai o fată plină de viață, speranță, dorințe și vise, iar astăzi înghiți mizeriile lui și plângi în patul meu. Așa o să îți trăiești toată viața dacă nu te desparți de el.

S-a întors brusc cu fața către Sara și a arătat cu degetul arătător spre ea.

— Tu... tu ești un trofeu pentru el. De aceea nu te dă afară din casă, ca să se laude cu tine, dar mâine s-ar putea să te oblige să-ți desfaci picioarele pentru prietenii care-i calcă pragul.

Sara s-a ridicat imediat din poziția ghemuit, dar nu și din pat.

— Nu este adevărat, a izbucnit ea. El mă iubește cu adevărat și niciodată, dar niciodată nu mi-ar face una ca asta. Ești rea, i-a reproșat Anei.

Ana a deschis gura de uimire, rămânând fără replică, apoi și-a pecetluit buzele.

— Cum poți să te gândești că mi-ar cere sau m-ar obliga să am relații intime cu prietenii lui? Sam mi-a interzis să o fac cu alt bărbat.

— Ești mai nătângă decât aș fi crezut. El te-a înșelat cu zeci de femei diferite de când sunteți împreună, iar tu îi ești fidelă.

Și a râs cu amar. Nu îi venea să creadă că Sara făcea orice îi spunea Sam și că aceasta credea cu toată ființa în vorbele pe care el i le adresa.

— Uneori mă întreb dacă tu chiar nu observi că joci rolul principal în filmele cu proști.

A văzut-o pe Sara cum se ridică în picioare cu privirea plină de venin. Putea să citească durerea pe care i-o pricinuisese, dar Ana încerca să nu se simtă vinovată. În fond, Sara nu plângea din vina ei.

— Ești cea mai rea prietenă! Sam avea dreptate. Ești invidioasă pe mine. Îl vrei doar pentru tine și cauți să mi-l furi.

Vorbele ei o loveau mai tare decât un pumnal.

— Nu o să reușești, i-a răs Sara în față ca și când ar fi luat-o razna. Sam mi-a jurat că nu m-ar da la o parte pentru tine și că doar ți-ar trage-o de câteva ori ca să te îmblânzească.

Furia atinsese limitele în trupul Anei. Își spunea în gând că speră ca monstrul să moară sau să treacă prin smoală fierbinte.

— Să nu se atingă de mine, i-a spus ea cu maxilarul încleștat. O să-lucid fără să regret o secundă gestul meu.

Ochii Sarei s-au micșorat pentru că se încruntase la auzul vorbelor ei.

— Te urăsc, a țipat ea. Niciodată nu mi-ai fost prietenă! Mereu ai căutat să mă desparți de el.

Nu fusese de acord cu relația lor, încercase să o convingă pe Sara să îl părăsească, dar cu toate acestea căutase să stea pe marginea terenului. Își dăduse seama că prietena ei nu mai putea să separe binele de rău și se cufunda cu plăcere în cel din urmă. Și oricât i-ar fi cerut să se salveze, Sara se arunca și mai tare în brațele lui Sam.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Mereu ți-am fost aproape, dar acum nu vrei să mai vezi asta. Trezește-te! Omul ăla o să te omoare dacă nu vezi câtă răutate mocnește în el.

— Sam mă iubește, a continuat Sara pe același ton ridicat.

— Știi ceva? Du-te la el și spune-i că nu îți pasă de ceea ce îți face, că îl iubești și că poate să te înșele în continuare. Apoi să te întrebi de ce plângi când te înșeală, de ce te doare când o face, de ce nu te împaci cu ideea și de ce nu te simți fericită când te gândești că penetrează altă femeie. Poate o să îți dai seama că la fel ca și în cazul celorlalte, și într-al tău, el are un singur răspuns, „iubito, e doar sex”.

Privirea Sarei emana ură, ură și iar ură. Nu văzuse niciodată atâta ură în ochii ei, ceea ce o îngrijora. După câteva secunde în care a privit-o astfel, Sara a plecat fugind din locuința ei.

Ana și-a mușcat buzele din cauza stresului, a neputinței și a gândului că o făcuse mai tare pe Sara să sufere. A tras aer în piept și s-a dus să închidă ușa lăsată deschisă de prietena ei. Apoi s-a întors în cameră. A luat un scaun și l-a pus în dreptul geamului pentru că starea interioară o îndemna să stea acolo, să privească afară, pentru a lăsa lumina să-i limpezească gândurile.

Mai bine de o oră nu s-a mișcat din acel loc. S-a gândit la discuția cu prietena ei, la alte evenimente care aveau legătură cu Sara și Sam, dar și la ceea ce auzise că îi bagă acesta în minte. Niciodată nu îi dăduse vreun motiv să creadă că ar vrea o relație cu el. Nici măcar o privire sau un cuvânt cu subînțeles. Nu-l plăcuse niciodată și știa că nu avea să-și schimbe părerea sau sentimentele față de el.

Atmosfera din cameră începea să o apese. Începuse ziua de sâmbătă cu o doză de bucurie și totul se risipise într-o clipă. Își propusese să stea toată ziua în pat, să citească o carte, să asculte muzică în surdină, să-și privească pereții olive ai camerei, să bea ceai sau ciocolată caldă. Orice, dar nu să-și petreacă ziua cu gândul la Sara și Sam. Se dusesese totul la naiba.

S-a ridicat în grabă de pe scaun și s-a dus să-și scoată o pereche de blugi care-i veneau strânși pe picioarele ei lungi, zvelte și frumoase. Și-a luat și un tricou alb, decoltat și un palton subțire. Fiind martie, soarele își făcea mai des apariția, dar încă era răcoare afară. S-a îmbrăcat repede, și-a strâns părul lung și blond într-o coadă de cal, a încălțat o pereche de botine negre, a îmbrăcat paltonul bleumarin și a ieșit în grabă pe ușă.

A mers ore în șir prin oraș, fără să-i pese cât de departe ajunsese, cât timp trecuse sau că picioarele începuseră să o doară. Mergea ca să-și limpezească mintea și să-și înlăture gândurile negre. Și chiar o ajută.

Ajunsese în partea cealaltă a orașului și nici nu realizase asta. Așa cum nu își dăduse seama că traversa fără să se asigure printr-un loc nepermis. A coborât piciorul drept de pe spațiul destinat pietonilor, direct pe stradă. Apoi a urmat piciorul stâng și încă un pas până la o frână puternică, un zgomot care a scos-o din lumea gândurilor tulburi.

Inima îi bătea tare, cât să-i iasă din piept.

O mașină gri deschis se afla în laterala ei. Din fericire, șoferul o oprise la timp.

A văzut portiera deschizându-se și s-a uitat într-acolo, până când un bărbat a coborât din mașină. Era înalt, bine făcut, cu păr șaten închis, însă nu tuns scurt, iar ochii

DESCOPERĂ-MĂ!

erau fulgerători și imposibil de trecut cu vederea din cauza culorii lor... un albastru intens. Expresia de pe chipul lui arăta șocul pe care incidentul i-l provocase.

A lăsat portiera deschisă și a venit într-o secundă lângă ea.

Mâinile lui i-au cuprins brațele, iar atingerea a făcut-o pe Ana să uite că respiră.

— Ești bine?

Întrebarea lui îi trăda îngrijorarea față de starea ei.

Ana a dat aprobator din cap.

Nu o lovise cu mașina, ci doar se oprise la câțiva centimetri distanță de ea. Însă o atingea cu mâinile lui și deși avea acel palton pe ea, atingerea o ardea.

— A fost vina mea, a spus ea aproape bălbâit.

— Bineînțeles, a izbucnit el. Bine că am fost atent, altfel te-aș fi lovit din plin.

Tonul lui se schimbase și o aducea ușor, ușor la realitate. Nu-i plăcea direcția spre care se îndrepta bărbatul din fața ei.

— Eu...

— Ești în stare de șoc, a întrerupt-o el pe un ton sec. Locuiești departe?

Ana s-a uitat în jurul ei și a avut nevoie de câteva secunde ca să realizeze că mersese mult și că nu-și poate da seama unde se află. A văzut un hipermarket și știa că erau două în tot orașul, unul la un capăt, altul la celălalt. Ea locuia aproape de centrul orașului, iar asta îi spunea că o să-i ia o veșnicie să ajungă înapoi acasă.

— Destul de departe, i-a răspuns.

Mâna lui a curprins-o în jurul cotului, apoi a tras-o ușor după el.

Ana era năucită, însă șocul o făcuse să rămână fără cuvinte.

Când au ajuns în dreptul mașinii, pe partea dreaptă a acesteia, bărbatul a deschis portiera.

— Urcă, i-a cerut el. O să te duc acasă. Vreau să mă asigur că ajungi în siguranță.

Printre primele lecții pe care Ana Duarte le învățase era aceea să nu se încreadă în străini. El era un străin, dar nu știa de ce îi permite să o domine într-un anume fel. O atrăgea ceva la bărbatul cu ochi albaștri.

— Mulțumesc, dar...

Ea a făcut o pauză, timp în care bărbatul a săgetat-o cu privirea. Cu ușurință și-a dat seama că nu-i plăcea să fie contrazis.

— ... prefer să mă întorc așa cum am venit.

El și-a apropiat capul periculos de mult, până când buzele lui au ajuns în dreptul urechii ei.

— Să nu facem o altă scenă, a venit sfatul lui. S-au strâns oameni în jurul nostru și nu aș vrea să creadă că sunt un nenorocit fără sentimente față de o biată tânără.

Apoi și-a ridicat capul, dar Ana nu a trecut cu vederea senzația pe care i-o dăduse respirația lui pe pielea ei. A privit-o în ochi și galant i-a zâmbit și a ridicat din sprâncene.

— Să mergem, înainte să treacă o altă mașină pe aici și să-mi zboare portiera.

El o lăsase deschisă atunci când i se alăturase cu câteva minute în urmă.

Ea s-a uitat la oamenii din jur și a constatat că el avea dreptate. Chiar aveau public și ochii curioșilor le urmăreau

DESCOPERĂ-MĂ!

cu atenție mișcările, gesturile, dar mai ales buzele, în speranța că reușesc să le deslușească discuția.

Fără să mai spună ceva, a intrat în mașină. Scaunul i se părea mai confortabil decât al oricărei alte mașini în care urcase, dar nu că s-ar fi plimbat în cine știe câte sau ce mașini până acum.

Bărbatul a urcat în stânga ei, demarând imediat.

I-a urmărit cu atenție mișcările și a observat că mașina era foarte bine dotată. Avea cutie automată de viteze, destul de multe butoane de comandă pe volan, dar și la bord.

— Trebuie să fie scumpă, a încercat ea să-i complimenteze mașina. Măcar aș fi fost lovită de o minune.

„*Minunat e și el*” a continuat ea în gând.

Nu mai întâlnise până atunci pe cineva ca el și cu cât îl privea mai mult, cu atât descoperirea cât de frumoase îi sunt trăsăturile.

Privirile lor s-au întâlnit. El părea rece ca un cub de gheață.

— Unde locuiești?

— Aproape de centru.

L-a văzut întorcându-și capul pentru o secundă, în partea opusă ei. Apoi el a privit în față, asigurându-se permanent în oglinzi.

— Nu chiar atât de scumpă, i-a spus din senin.

Ana nu se aștepta să mai discute ceva cu el până când ajungeau la destinație și nici vorbă să-și imagineze că el ar putea să fie cel care să inițieze o discuție. Când ea începuse să vorbească, el o tratase cu indiferență și se conformase, având de gând să nu i se mai adreseze.

Nu i-a răspuns.

— Aveai de gând să te sinucizi astfel?

O surprindea această întrebare.

— Dacă nu ai fi fost timid și ai fi apăsat mai târziu frâna, a făcut intenționat o pauză, bineînțeles că da.

A observat că el își arcuise sprânceana dreaptă și că își ridicase un colț al buzelor.

— Appreciez că poți să glumești pe baza aceluși episod. Ana și-a dat ochii peste cap.

— Pot mai bine de atât.

A realizat că se poartă ciudat... așa cum nu o mai făcuse până atunci. Nu știa dacă de vină era întâmplarea de mai devreme sau bărbatul misterios din stânga ei.

— Interesant, a replicat el. Bănuiesc că ești comediant.

Ultimul cuvânt a năucit-o și se întreba dacă râde cumva de ea. Dacă ar fi fost posibil, cu privirea l-ar fi ținut de spătarul scaunului pe care stătea relaxat.

Ajunși la semafor și acesta fiind roșu, mașina s-a oprit din mișcare.

— Sunt scriitoare.

Privirile lor s-au întâlnit, iar Ana putea să ghicească surprinderea de pe chipul lui. Nu era prima dată. Ori de câte ori spunea că este scriitoare, oamenii o priveau ciudat și îi puneau întrebare după întrebare. Dar nu și el.

Și a continuat să o privească fără să o întrebe ceva anume.

— Drăguț, a spus el.

Și și-a mutat privirea către semafor, așteptând să se facă verde.

Pentru prima dată i-ar fi plăcut să fie întrebată despre ceea ce așterne pe hârtie, însă de această dată era ignorată.

— La următorul semafor o să cobor, i-a spus ea.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Locuiești într-un bloc?

A dat încet, aprobator din cap.

— Da.

— Dar unde vrei să cobori nu există un bloc sau ceva asemănător.

— Nici nu am zis că merg acasă, i-a răspuns ea în doi peri.

— Nici eu nu am zis că te las în altă parte decât acasă la tine. Treaba ta ce faci apoi, dar până atunci ești în custodia mea.

O intriga mai mult decât putea să viseze, o ademenea. Accepta și se supunea mai mult decât ar fi trebuit.

— Vorbești serios sau ești nebun?

Vocea ei ar fi trebuit să fie fermă, serioasă, impunătoare și să pară indignată.

— Ambele, a fost răspunsul lui indiferent.

Era surprinsă că îi recunoscuse că e nebun.

Ana l-a privit din cap și puțin mai jos de genunchi, atât cât se putea vedea. Purta un tricou negru, mulat pe corp și brațe. Atunci ea a coborât cu privirea pe brațele și pieptul lui, văzându-i mușchii bine definiți.

— „Oare face sală?” s-a întrebat ea în gând. „Dar când a zburat haina de pe el? Parcă avea brațele acoperite.”

Îl privise de atâtea ori în puținele minute de când îl cunoscuse, dar nu observase aspecte importante și evidente. A coborât cu privirea și i-a văzut abdomenul, dar poziția aceea nu o ajuta să vadă perfect. Trebuia să se uite cumva peste mâna lui îndoită pe care o ținea pe volan, plus că stătea în laterala lui. Și ochii i-au fugit și mai jos, exact pe partea din față a pantalonilor.

— Stânga sau dreapta? s-a auzit vocea lui dură.

Ana a clătinat din cap pentru a ieși complet din reveria ei.

— Dreapta, a răspuns cu o întârziere de câteva secunde.

El a tras dreapta de volan și au intrat pe o altă stradă.

— Blocul care se vede în fața noastră acum, a adăugat Ana.

L-a văzut când și-a înclinat capul spre umărul drept, ridicându-și umărul puțin.

— Nu e rău deloc.

Din nou simțea că o atacă pe acest subiect. Ana simțea că bărbatul ținea morțiș să-i sublinieze de fiecare dată „*nu e rău pentru una ca tine*”.

— Știi ceva? Mă întreb pe ce te bazezi când spui asta. Nu cred că ai văzut interiorul vreuncea dintre locuințele de aici.

Într-o fracțiune de secundă, privirea lui a întâlnit-o pe a ei, apoi i-a zâmbit fals.

— Mă inviți la tine, dar am băut deja cafeaua pe ziua de astăzi.

Nu, nu fusese o întrebare. De fiecare dată când îi vorbea, reușea să-i transmită fiori dulci în tot corpul, din prisma faptului că era sigur pe el, arogant, indiferent, încrezut, dar Ana recunoștea că era frumos, educat, provocator și șarmant.

— Nici gând, a răspuns indignată. Nici în viața asta și nici într-o alta.

— Am înțeles, a răspuns el.

Și a tras dreapta de volan ca să intre câțiva metri pe străduța blocului.

DESCOPERĂ-MĂ!

A scos mașina din viteză, a tras frâna de mână și și-a întins brațul în dreptul abdomenului ei, făcându-i astfel semn să nu coboare încă. Mână lui o atinsese aproape de sâni, fapt care a făcut-o să-și mărească puțin ochii.

— Un minut, i-a spus el.

Apoi a coborât în grabă din mașină, a dat ocol, iar când a ajuns în dreptul ei i-a deschis portiera, dându-i mâna să o ajute să coboare.

Ana își muta privirea de la chipul lui seducător, la mână pe care o ținea întinsă, ca într-un final să-și pună mâna într-a lui și să coboare. Imediat după ce a ieșit din mașină și-a retras mâna, pentru că simțea deja furnicături.

— Mulțumesc, i-a spus ea, pentru că m-ai adus până acasă și... Îmi pare rău pentru incident. Nu aceea îmi era intenția.

Și-a privit palmele pe care și le împreunase cu puțin timp în urmă.

— Știu.

Atunci și-a mutat privirea către chipul lui. El zâmbea.

— Nu mi-ai spus numele tău, i-a atras el atenția.

Fără să-și miște capul, Ana s-a uitat în stânga și apoi în dreapta, crezând că poate nu vorbește cu ea.

— Ăăăă, s-a bâlbâit ea, stârnindu-i un râs gutural bărbatului din fața ei, Ana. Ana Duarte, a adăugat.

El și-a arcuit sprânceana stângă de această dată.

— M-am răzgândit, a replicat el cu aceeași siguranță în glas. Într-o zi o să vin să-ți văd interiorul.

Fraza lui a făcut-o să înghețe.

— Al locuinței tale, a ținut el să precizeze.

Atunci Ana și-a revenit din șoc.

— Ah, și i-a zâmbit relaxată. Dar nu este a mea, ci a celui de la care am închiriat-o.

— Mai vedem, a răspuns el.

S-a răsucit cu spatele către ea și a intrat în mașină. A mai zâmbit o dată și a demarat cu un scârțâit puternic de roți. Ana adora acel zgomot și fără să vrea se întreba dacă o să-l mai revadă pe domnul ei, misterios, furios și iute. Apoi a râs la ultima remarcă. S-a întors cu fața spre intrarea blocului, vrând să revină la intimitatea și căldura oferită de cămăruța ei, dar și-a văzut o vecină în dreptul ușii. Îi zâmbea larg, cu subînțeles, ceea ce o făcea pe Ana să fie sigură că se anunță subiect nou de bârfă în bloc. A oftat și a continuat să meargă.

Vecina nu se mișcase din acel loc, deși cu siguranță nu avea motiv să stea acolo. Când s-a apropiat de ușă, aceasta i-a deschis-o mai larg, făcându-i loc să intre.

Ana a salutat-o și i-a mulțumit pentru gestul ei, însă femeia continua să-i zâmbească într-un mod stupid.

— Frumos bărbat, a auzit-o Ana, exclamând.

— Este... este...

Pentru a doua oară se bâlbâia.

— Cineva pe care tocmai l-am întâlnit.

— Sunt convinsă, i-a răspuns vecina pe un ton care îi arăta neîncrederea.

Ana a înghițit în sec și și-a dat seama că nu trebuia să mai piardă timpul cu explicații care mai târziu oricum aveau să fie denaturate, prost înțelese sau greșit transmise. A urcat scările în pas alert, până a ajuns în fața ușii ei. A introdus cheia în încuietore, a răsucit-o, a împins ușa, apoi a intrat în casă. A închis-o la loc și și-a sprijinit spatele de ușa masivă și rece.

A oftat prelung la gândul că ar putea să-l revadă, după cum îi lăsase el să se înțeleagă.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Oare o să îl revăd? a murmurat ea.

Și-a spus în gând că dacă există destin, atunci o să îl reîntâlnească, dar până avea să îl revadă, viața trebuia să meargă mai departe.

CAPITOLUL 2

„Sunt într-o relație de doi ani, dar mă simt singură și neîmplinită. Iubitul meu îmi spune mereu că nu am realizat încă nimic, deși am o slujbă stabilă și foarte bine plătită. Îmi reproșează că nu știu să mă ocup de treburile casnice, îmi spune cu ce să mă îmbrac și cu ce nu, dar cel mai rău mă deprimă că oricât aș încerca să-i fiu pe plac, el vede în mine un defect din fabrică. S-a întâmplat să-i stric o cămașă pe care nu o purta cu plăcere, dar a început să-mi spună că nu sunt bună de nimic. Cum să fac să fiu iubita perfectă?

Adda,”

„Draga mea, perfecțiunea nu există, așa că nu cere ceva ce nimeni nu poate avea. Întreabă-l ce crede că este bun la tine și de ce vrea să fii în continuare împreună, din moment ce nu vede în tine un partener de viață, ci un copil sau elev pe care trebuie să îl educe. Înainte de toate ești om, ai personalitatea ta, calitățile și defectele tale, însă nimeni nu este îndreptățit să te judece sau să te schimbe. Poate a sosit timpul să deschizi ochii, să-ți faci bagajele și să-ți vezi de drum, dar nu înainte să îi întocmești o listă prin care să-i spui de ce el este Iubitul Imperfect.

Anonima,”

Trecuseră aproape trei săptămâni de atunci. Nu vorbise aproape cu nimeni în tot acest timp, așa că profitase de inspirația care o lovise din plin în momentul în care îl

DESCOPERĂ-MĂ!

întâlnise pe el. Nici Sara nu o vizitase până astăzi, semn că fusese supărată pe ea. Dar Ana vedea partea plină a paharului, avea mai mult timp pentru ea, timp pe care să-l dedice scrisului.

Lucra de două luni la o carte despre bărbați, dedicată după cum era de așteptat, femeilor. Avea de gând să propună titlul „Reguli de aur într-o relație cu un bărbat”. Un titlu lung, dar ar fi atras atenția oricărei femei. În fiecare capitol explica o altă regulă, însă ceea ce i se părea chiar și ei interesant, era că experiența pe care o avea cu bărbații era extrem de limitată, ceea ce nu-i lăsa de ales decât să se inspire din viața prietenei sale, din filme și mai nou, să se lase inspirată de bărbatul misterios care încă o făcea să se înfioare atunci când se gândea la el.

Tocmai când făcuse o scurtă pauză de la scris, cât să bea de câteva ori din cafeaua ei cu mult lapte, soneria s-a auzit.

— Nu din nou, și-a spus.

Știa că trebuia să fie Sara. Era singura care o vizita și aproape de fiecare dată venea pe neașteptate.

Și-a împins scaunul și s-a ridicat de pe el. Apoi s-a dus la ușă și i-a deschis Sarei.

Nu părea deloc supărată, ceea ce o făcea să se întrebe dacă se schimbase ceva în bine în relația cu iubitul ei.

— Sciai? s-a auzit vocea Sarei.

O întrebase de parcă nu era evident. Îi văzuse ecranul laptopului și implicit documentul deschis.

— Da, i-a răspuns ea. Vrei o cafea?

Sara i-a dat aprobator din cap, iar Ana s-a dus în mica ei bucătărie ca să pună pe foc cafeaua. Deși o prefera făcută la cafetieră, astăzi se trezise cu chef să o prepare singură la ibric.

— Cu lapte sau fără? a întrebat-o din bucătărie, în timp ce puneau două lingurițe de cafea în ibric.

— Cu mult lapte, i-a răspuns Sara.

După un moment de tăcere, Sara a continuat.

— Ce ai mai făcut în ultima vreme?

— Nimic nou, a răspuns relaxată. Am scris în majoritatea timpului, exceptând cele două zile petrecute la organizația de ajutorare a femeilor maltratate. Dar tu? a întrebat-o ea.

A auzit-o pe Sara aruncându-se pe pat. Era locul ei favorit și ori de câte ori venea să o viziteze, stătea acolo și se relaxa sau... plângea.

— Nimic nou nici în cazul meu.

Însă Ana îi simțea entuziasmul, chiar dacă ea încerca să îl ascundă.

— Am muncit, iar weekend-ul trecut, Sam a vrut să îl petrecem la cabana lui. Au fost două zile memorabile, a accentuat Sara.

Ana și-a dat ochii peste cap, fiind fericită că prietena ei nu îi vedea reacția. Cafeaua începuse să se umfle, așa că a stins focul.

— Mă bucur pentru voi, a spus Ana.

Sara era într-o stare de euforie și nu își dădea seama că vorbele prietenei sale erau goale.

— Am vorbit despre tine în acele zile, a reluat Sara conversația după ce făcuse o scurtă pauză.

Tocmai turna cafeaua în ceașcă, atunci când a auzit-o pe Sara vorbind. Dacă nu era atentă risca să își toarne cafea fierbinte pe mână.

DESCOPERĂ-MĂ!

— Mi-a spus că trebuie să uit de ultima noastră discuție și să ne continuăm prietenia, chiar dacă avem păreri diferite despre viață.

— Și sunt de acord cu el, i-a răspuns Ana, în timp ce ieșea din bucătărie.

S-a apropiat de prietena ei și i-a lăsat cafeaua pe noptieră.

— Îmi pare rău, i-a spus Sara, dar am reacționat la supărare și sper că poți să mă înțelegi.

Ana și-a mușcat buzele.

— Dar când nu te-am înțeles eu?

Sara s-a ridicat iute în picioare și și-a îmbrățișat cu putere prietena. Ana nu știa cum să-i interpreteze mișcarea sau starea de bine care se pare că pusese stăpânire pe ea.

Apoi Sara s-a retras din îmbrățișare și i-a zâmbit.

— Mereu, doar că uneori vrei să-mi scoți în evidență lucruri pe care nu vreau să le văd acum.

Reușise să o surprindă. Asta îi dădea Anei de înțeles că prietena ei nu era atât de naivă pe cât o credea, doar că nu simțea că venise momentul să se separe de iubitul ei maniac. Ceea ce Sara îi spusese, o făcuse să se simtă ușurată și fericită. Aceasta era conștientă că Sam nu era bărbatul lângă care trebuia să rămână. Dacă știa asta, considera că Sara nu era un caz pierdut și că ceva se întâmplase în cele trei săptămâni în care nu își vorbiseră, că într-un fel trecuse pe celălalt mal al prăpastiei și nu mai plutea deasupra ei. Nu avea de gând să o întrebe detalii despre schimbare, chiar dacă erau prietene bune.

S-a întors cu spatele către Sara și s-a dus la măsuta ei de lucru care se afla în colțul camerei, lângă peretele bucătăriei. S-a așezat pe scaun, și-a pus piciorul drept peste cel stâng, apoi a sorbit din cafeaua ei.

Între timp, Sara se așezase pe locul ei favorit și, ca și Ana, luase o gură fierbinte de cafea.

— Ți-a ieșit foarte bună, i-a spus Sara.

— Mulțumesc, a răspuns ea. A mea aproape că s-a răcit, dar o s-o beau, chiar dacă nu-mi place atunci când nu este caldă. Parcă își pierde aroma și gustul, a adăugat ea.

Sara a dat din cap.

— Când îmi dai manuscrisul să ți-l citesc? a întrebat-o Sara, curioasă.

Ana a făcut o grimasă.

— Mai bine nu.

Și o spunea cu toată sinceritatea.

— De ce nu? a revenit Sara intrigată de răspunsul ferm al Anei.

— Pentru că ți-am spus de la început că mi s-a cerut să scriu o carte destinată femeilor singure, dar aflate în căutarea unui bărbat. Am scris câteva reguli despre cum să procedezi atunci când un bărbat roiește în jurul tău. Cum aș putea să te las să citești niște reguli precum „nu-i spune prima că îl iubești”, „nu căuta să petreci tot timpul cu el”, „nu te muta imediat cu el” sau „nu accepta să te rănească”, când tu le-ai încălcat pe toate?

Sara a izbucnit în râs, dar Ana nu înțelegea ce găsește amuzant în vorbele ei.

— Când o să te îndrăgostești, a accentuat Sara ultimul cuvânt, o să dai regulile acestea la naiba. O să realizezi că au fost niște prostii și că în ciuda faptului că o să se vândă foarte bine cartea ta, nu o să se găsească vreo fraieră care să îți urmeze sfaturile. Abia aștept să te văd cum îți încalci propriile reguli.

Și a chicotit.

DESCOPERĂ-MĂ!

Ana rămăsese mască.

— Eu nu o să-mi pierd capul, a spus ea pe un ton convingător, nici nu o să mă îndrăgostesc ca o puștoaică de paisprezece ani. Nu o să-ți dau ocazia să râzi de acțiuni care m-ar face să par penibilă, ci o să dau dovadă de maturitate, ceea ce ție îți lipsește.

A văzut-o pe Sara tăind aerul cu mâna, într-un gest de nepăsare.

— Mai vorbim, a replicat ea.

— Nu avem despre ce, a răspuns Ana pe un ton sec. Când o să-l găsească pe bărbatul potrivit mie, să fie convinsă că este matur, că mă respectă și că nu mi-ar face rău vreodată. O să fie un om de onoare.

— Să mă anunți dacă reușești să-l găsești în viața asta sau într-o alta, a ironizat-o Sara.

Nu voia să recunoască, dar știa că Sara are dreptate. Atât cât apucase să afle despre bărbați, demonstra că nu există „specimenul” căutat de ea. Dacă și-ar fi schimbat gusturile și ar fi fost interesată de un bărbat rece și infidel, era suficient să iasă pe stradă, să-și întindă elegant mâna dreaptă, să zâmbească și să spună „Sunt disponibilă”, iar sute de bărbați s-ar fi pus la picioarele ei.

Ana Duarte era o femeie foarte frumoasă. Păr lung și blond, ochi verzi ca smaraldul, slabă, dar cu forme acolo unde erau necesare, cu o înălțime de un metru și șaptezeci de centimetri. Era convinsă că putea foarte bine ca până la cei douăzeci și cinci de ani ai ei, să fie căsătorită și să aibă câțiva copii agățați de tivul rochiei. Mulți bărbați și-ar fi dorit o femeie ca ea, și-ar fi luat-o de soție cu scopul să aibă un trofeu de aur în pat, dar nu orice bărbat ar fi făcut-o fericită. Frumusețea ei era trecătoare și trofeul s-ar fi urâțit, dar nu doar atât... Avea convingerea că acel bărbatul pe care l-ar fi

putut alege, s-ar fi plictisit la un moment dat de ea, chiar dacă ar fi fost încă o femeie frumoasă. Nu. Nu asta își dorea... să fie prețuită ca un diamant și ca peste câțiva ani aruncată ca o păpușă de cârpă.

Moștenise toate trăsăturile fizice de la mama ei, fiind copia acesteia. Uneori se uita în oglindă și era suficient să-și revadă mama, alteori se ura pentru frumusețea care-i stăpânea trupul. Ani buni fusese urâtă pentru asemănarea cu mama ei, apoi se simțise blestemată pentru că nu știa cum să-și dea seama dacă un bărbat o dorește pentru felul în care este ea, pentru frumusețea ei interioară, pentru inteligența de care dădea dovadă, însă într-un final învățase să se conformeze cu ceea ce este și să-și trăiască viața singură în acea garsonieră.

Părinții ei trăiseră fericiți până în ultimul moment al vieții lor. Daniel Duarte, tatăl ei, își iubise soția, nu pentru trăsăturile delicate de înger, ci pentru ceea ce era. Ar fi putut să fie orb, să nu îi vadă trupul și chipul de zeiță, tot s-ar fi îndrăgostit iremediabil de Bianca.

— Poate niciodată, a răspuns Ana, dar nu o să-mi distrug viața doar ca să nu mor singură.

Apoi și-a terminat cafeaua de băut, strâmbându-se la final.

— Amară, a spus ea.

Sara i-a zâmbit.

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus în bucătărie ca să-și spele cana. Sara a luat-o prin surprindere când a venit în dreptul ușii și i-a vorbit.

— Crezi că ai putea să mă însoțești mâine la cumpărături?

DESCOPERĂ-MĂ!

— Îmi pare rău, Sara, dar mâine sunt la organizație și fac voluntariat. Însă dacă poți și vrei să amâni, zilele viitoare sunt la dispoziția ta, deși nu îmi place să fac cumpărături.

Sara a făcut o grimasă.

— Mâine am liber în prima parte a zilei, a argumentat ea, apoi nu o să mai am curând o zi liberă, așa că o să merg singură.

Ana a terminat de clătut cana și a pus-o pe suportul de vase. Și-a șters mâinile de apă și a ieșit din bucătărie.

Îi părea rău cu adevărat că nu putea să o însoțească, dar misiunea ei era mai importantă decât sesiunea de cumpărături a Sarei. Ea putea să mai aștepte, dar nu și acele femei care aveau nevoie de un suport moral.

CAPITOLUL 3

„Îmi cunosc soțul de doi ani și am decis să ne căsătorim în urmă cu șase luni. În primul an și jumătate a fost bărbatul perfect, însă s-a schimbat complet după ce ne-am căsătorit. La început a fost o palmă, apoi a schimbat palma cu pumnul, iar pielea roșie a început să devină vânătă. Mă doare, dar mă doare mai tare să îl părăsesc. Îl iubesc, însă îl urăsc când mă lovește. Aș vrea să îl schimb și să fie din nou bărbatul bun și blând dinainte de căsătorie. Ce anume să schimb la mine ca să se schimbe și la el?

Iulia,”

„Draga mea, nici nu îți imaginezi ce subiect delicat îmi aduci în discuție. Sunt milioane de femei care trec printr-o situație ca a ta sau chiar mai rea. Unde este respectul tău? De ce să te lași maltrată? Când ai încetat să te prețuiești? Nu asta cauți tu, ci dragoste, liniște și armonie. Un bărbat ca soțul tău nu știe semnificația și importanța acestor trei dorințe și nici nu este interesat să le învețe sau să ofere. Acceptă-l așa, dacă asta îți dorești să primești, dar dacă nu... fugi, cât încă se mai poate.

Anonima,”

Îmbrăcată într-o rochie albă care-i ajungea până la genunchi, cu un taior care să-i acopere brațele, nefiind prea dezgolită, Ana se apropia de locul care de cele mai multe ori o împlinea. O făcea să se simtă utilă pentru cei din jurul ei.

DESCOPERĂ-MĂ!

De peste cinci ani venea la centrul „*Salvează și Prețuiește femeia*”, cel puțin o zi pe săptămână și făcea voluntariat. Organizația fusese înființată cu tot atâția ani în urmă de Arabela Sorescu, o femeie prietenoasă, caldă, în vârstă de patruzeci și șapte de ani, dar singură. Pe Ana o intriga că nu era căsătorită, dar nu vorbiseră niciodată de viața acesteia personală, iar ea nu se băga în treburile altora, atât timp cât nu era întrebată. Dacă Arabela sau orice altă persoană ar fi dorit să-i spună ceva, Ana era atentă, asculta și își spunea punctul de vedere, dar nu se apuca să intre în viața cuiva dacă nu era invitată.

Între ea și Arabela era o relație de amiciție, pe cât posibil într-o relație profesională. Se salutau, se întrebau lucruri firești, dar nimic mai mult. Nici nu se vedeau de fiecare dată când Ana mergea la organizație. Uneori Arabela era ocupată în biroul ei sau era plecată ca să rezolve probleme legate de centru.

Fiind luna aprilie, era o zi călduroasă. Ana se gândise că ar fi minunat să le scoată afară pe toate acele femei din centru, să respire aerul curat și să admire frumusețea cerului și a naturii.

Centrul fusese construit în apropierea unei păduri și peisajul reușea să te relaxeze chiar și atunci când nu îți doreai. Arabela nu ar fi putut să găsească o locație mai bună decât aceasta.

Când a trecut de poarta centrului, l-a salutat cu zâmbetul pe buze pe portar, apoi a continuat să meargă. Din când în când își ridica mâna dreaptă și le saluta pe femeile din depărtare cu care ajunsese să se împrietenească în ultimele săptămâni și chiar luni. După cum era de așteptat, vremea călduroasă le determinase pe majoritatea dintre ele să iasă afară și să se lase mângâiate de razele dulci ale

soarelui, pe iarba verde care se întindea pe un spațiu mare din jurul clădirii impunătoare.

Apoi a văzut-o pe Adelina, una dintre victime, care venise la centru cu două săptămâni în urmă.

— Bună Ade, a salutat-o Ana.

Și s-a așezat lângă ea, pe bancă.

Femeia i-a schițat un zâmbet.

— Cum te simți astăzi?

Adelina a ridicat din umeri înainte să-i răspundă.

— Singură, dar e mai bine așa.

Nu era un răspuns care să o mulțumească pe Ana, dar nici nu contesta adevărul din spatele cuvintelor. În multe cazuri, femeile care ajungeau să se simtă singure, părăsite și inutile, se întorceau la soțul care le maltrata. Unele învățau să își accepte soarta, altele își dădeau ultima răsuflare când monștrii aceia de bărbați le loveau.

— Ți-am adus ce mi-ai cerut, i-a spus Ana.

Venise cu o plăsuță în mână, special pentru Adelina.

Zâmbetul femeii părea real de această dată.

— Cărți? a întrebat ea fericită.

Ana a dat aprobator din cap, apoi a zâmbit la rândul ei.

— Nu pot să cred! a continuat Adelina.

I-a înmănat plasa cu cele câteva romane de dragoste.

— Ne vedem mai târziu. Trebuie să le vizitez și pe colegile tale, i-a spus ea.

Și s-a ridicat de pe bancă.

— Mulțumesc, Ana! O să ți le returnez săptămâna viitoare.

Ana i-a făcut cu ochiul.

— Nu e nevoie. Sunt ale tale acum, i-a spus ea.

DESCOPERĂ-MĂ!

S-a răsucit pe călcâie și s-a îndreptat fericită spre intrarea clădirii. A urcat scările în fugă, privind fiecare treaptă ca nu cumva să calce în gol și să cadă. La ultima, a privit în față, spre ușa care tocmai se deschisese.

Un bărbat ieșea din clădire, dar nu orice bărbat, ci... cel care fusese la un pas să o lovească în urmă cu trei săptămâni, cu mașina.

Ca și ea, el s-a oprit din mers și pentru câteva secunde s-au privit unul pe celălalt.

Sângele îi alerga prin vene, făcându-i inima să-i bată în piept cu putere.

— Din nou tu, i-a spus el.

Și s-a apropiat încet de ea.

— Ce cauți aici? l-a întrebat ea surprinsă.

— Ce cauți tu aici? a întrebat-o la rândul său.

Ana și-a încrucișat brațele la piept, vrând să pară cât mai serioasă.

— Asta e treaba mea, i-a răspuns ea.

— La fel și a mea.

Și-a umezit buzele cu vârful limbii, apoi și-a mușcat buza inferioară.

— Sper că nu ești unul dintre iubiții sau soții care maltratează una dintre femeile de aici și acum ai venit spășit să-ți iei acasă sacul de box, a replicat Ana cu ironie în glas.

Privirea lui s-a îngustat.

— Nu aș face niciodată așa ceva! Nu susțin violența, domnișoară Duarte. Am venit să vizitez o prietenă, i-a satisfăcut el curiozitatea.

Văzând că nu îi răspunde, el a continuat.

— Te-am surprins. E rândul tău acum.

O îndemna să-i răspundă la întrebarea pe care i-o adresase, când s-a apropiat de ea.

— Fac voluntariat o zi pe săptămână sau ori de câte ori mi se cere să vin aici.

L-a văzut încruntându-se pentru o secundă, de parcă nu îi venea să o creadă.

— Nu credeam că o scriitoare poate să fie interesată să facă ceva pentru cei din jurul ei, mai mult decât pentru personajele ei imaginare.

Ana și-a încleștat maxilarul. Se simțea ușor jignită de remarcă lui și era convinsă că acesta îi fusese și scopul... să o atace cu vorbe înțepătoare.

— Din câte poți observa, domnule...

Și a făcut o pauză, pentru că nu îi știa numele.

— Domnule X... a vrut ea să continue.

— Nick. Doar Nick, i-a răspuns el.

Numele lui răsună în mintea ei, auzindu-l ca un ecou – „Nick, Nick, Nick” . A înghițit în sec, înainte să-și reia fraza.

— Din câte poți observa Nick, interesul meu este mai mare față de cei care au nevoie de ajutor. Nu mă cunoști deloc.

El i-a zâmbit.

— Atunci lasă-mă să te cunosc și acceptă să ieșim undeva diseară. Aș vrea să știu mai multe despre fata care a vrut să se sinucidă cu câteva săptămâni în urmă.

Inițial s-a simțit flatată, apoi a fost ca și cum ar fi acoperit-o cu gheață. O înfuria faptul că el credea că vruse să se sinucidă în acea seară.

— Asta nu este adevărat, i-a răspuns supărată. A fost o întâmplare nefericită datorată neatenției mele.

— Deci accepti să ieși cu mine.

DESCOPERĂ-MĂ!

Se înfuria și mai tare pentru că el o trata într-un fel anume. Nu mai întâlnise un asemenea bărbat. O secundă părea uman, iar în alte zece se comporta cu indiferență, aroganță, fermitate și autoritate.

— Nu am spus asta și nici măcar nu vorbeam despre propunerea ta indecentă.

De data aceasta, Ana îi vorbea de parcă el ar fi sărit direct în patul ei.

Nick a râs.

— Și dacă ți-aș fi propus să stai cuminte și goală sub mine, a făcut o pauză scurtă, cum ți s-ar fi părut?

Pentru Ana, Nick întrecuse orice măsură, trecuse peste orice limită. Într-o fracțiune de secundă și-a ridicat mâna dreaptă, a dus-o puțin în spate și l-a lovit zdravăn peste față.

Nick nu se așteptase la o mișcare demnă de o virgină, așa că atunci când palma ei a făcut contact cu pielea obrazului său, nu era pregătit să opună rezistență loviturii, capul său fiind dat într-o parte. Îl ardea urma lăsată de palma Anei. I-a întâlnit din nou privirea.

— Ce e cu tine? a întrebat-o el.

— Ce e cu mine? a repetat ea întrebarea. O să trec cu vederea ce s-a întâmplat între noi în ultimul minut, dar niciodată să nu-mi mai spui așa ceva. Pot să înțeleg și să accept că bărbații se gândesc că pot avea orice femeie, dar înțeleg că eu nu sunt la fel ca victimele voastre. Din câte putem observa amândoi, lumea este mică și ne întâlnim întâmplător pentru a doua oară în mai puțin de o lună. Dacă înțelegi ce ți-am spus acum, data viitoare când ne întâlnim, salută-mă. Dacă nu... ocolește-mă, l-a sfătuit ea pe un ton ferm.

Ana a făcut un pas în lateral ca să îl ocolească și să plece cât mai repede de lângă el. Venise la centru atât de binedispusă, iar acum avea acel sentiment pe care îl ai când nori negri acoperă cerul, iar furtuna stă să se dezlănțuie. Indispoziția punea stăpânire pe ea, iar Nick era unicul vinovat.

Nici nu a apucat să facă doi pași, că a fost prinsă și trasă de încheietura mâinii. Ana și-a întors fața spre el și l-a privit cu tristețe în ochi.

— Îmi... îmi pare rău, Ana, a reluat el. Am vrut să fac o glumă și...

— Proastă, a izbucnit ea. Proastă glumă, Nick. Pe viitor încearcă să stai departe de mine. Nu-mi plac bărbații ca tine.

Și și-a tras cu putere mâna dintr-a lui.

— Eu nu sunt cum crezi tu, i-a spus el cu maxilarul încheștat. Mai bine să facem un pact și să nu ne grăbim să tragem concluzii pripite unul despre celălalt.

Ar fi vrut să îl creadă atunci când îi spunea că este diferit, dar îi era suficientă atitudinea lui ca să-l încadreze în rândul bărbaților colecționari de trofee.

— O să trec diseară pe la tine. Nu mai devreme de ora șase. Să fii gata când ajung, i-a spus Nick.

Ana a deschis gura să îi spună ceva, dar a închis-o la loc. Și totuși, avea ceva de zis.

— Sunt ocupată.

— Șapte, i-a spus el, referindu-se la schimbarea orei.

Ana și-a dat ochii peste cap.

— Pur și simplu sunt ocupată și nu pot să îți accept invitația.

— Ora opt ți se pare potrivită?

DESCOPERĂ-MĂ!

— Chiar deloc, a clătinat ea din cap.

— Atunci rămâne să ne întâlnim la ora nouă în fața ușii tale, i-a spus el, nelăsându-i loc de scăpare.

A tras adânc aer în piept și i-a răspuns:

— Fie. Ne vedem la ora șase în fața blocului. Dacă ai întârziat, poți să îți iei gândul la a doua șansă.

Nick a râs la auzul vorbelor ei și de felul în care gesticula.

— O să fiu acolo.

S-au întors cu spatele unul către celălalt și au făcut doi pași. Apoi Ana l-a auzit pe Nick.

— Ana!

Ea s-a întors cu fața către el și și-a arcuit sprâncenele.

— Chiar îmi pare rău pentru ce ți-am spus mai devreme.

Și-a ridicat un colț al buzelor, vrând să creioneze un zâmbet pe chipul ei. A ridicat dintr-un umăr, apoi și-a văzut de drum.

Se întreba ce avusese în minte atunci când cedase și îi acceptase invitația, dar își spunea că altfel nu ar fi scăpat de el. Într-un fel știa că se mînte cu scuza aceasta, dar măcar o făcea să nu se simtă vinovată că acceptase să iasă cu un bărbat despre care nu știa altceva decât că se numește Nick și nici nu avea certitudinea că este numele lui real. Putea să spered că procedase corect și că nu va avea nimic de pierdut sau regretat în urma întâlnirii. Mai erau câteva ore până avea să știe sigur dacă greșise sau nu când îi spusese că acceptă să-l revadă atât de curând.

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick

<http://www.annekjoy.ro>

<https://www.facebook.com/anne.k.joy>

<http://www.instagram.com/annekjoy>